

Voor onze kleinkinderen

Pake Eelke vertelt uit de Bijbel

KINDERBIJBEL VOOR DE OUDERE JEUGD

Het Oude Testament - deel 2 - Het Volk

Abram, door God geroepen....

Hoofdstuk 6

Lieve kleinkinderen,

Al drie jaar lang stond ik in Tzum als onderwijzer voor de klas. Ik was 25 jaar en voelde mij een beetje alleen. Al mijn vrienden waren getrouwd en sommigen hadden al kinderen. En ik? Overal moest ik in mijn eentje naar toe. En ik wilde niet langer eenzaam zijn. Wat deed ik? Op een gegeven moment plaatste ik een contactadvertentie in het dagblad Trouw. Ik kreeg erg veel reacties. Ik had nooit geweten dat er zoveel meisjes (jonge vrouwen) zich ook eenzaam en alleen voelden. Ik had ze nooit ontmoet.

Uit al die brieven pakte ik er één, zag de foto en las de brief van jullie omie. Ik weet niet eens meer of ik al die andere brieven wel gelezen heb. Nee, volgens mij heb ik de meeste enveloppen niet eens opengemaakt. (Was niet mooi van mij.)

*Waarom vertel ik jullie dit? Ik begrijp nog nooit waarom ik juist de brief van jullie omie als eerste openmaakte en het gevoel kreeg, **dat zij het was**, met wie ik mijn leven wilde delen.*

Mijn moeder zei in dit soort situaties altijd: 'Eelke, het heeft zo moeten zijn.' Daar bedoelde ze mee dat elk leven geleid wordt.

Hoofdstuk 6 - Abraham, door God geroepen - Genesis 11 en 12

Net ver van de monding van de rivier de Eufraat lag de grote en drukke stad Ur. Duizenden mensen woonden daar binnen de sterke stadsmuren. Machtige koningen heersten daar volgens strenge wetten. Karavanen brachten geweldige schatten uit verre, vreemde landen. En rijke veeboeren, die 's zomers met hun grote kudden buiten de stadspoorten rondzwierven en dan in tenten woonden, hadden in de stad hun winterverblijven.

Herdersvorsten die in de stad Ur wonen.

Eén van die herdersvorsten was Terach, een man uit het geslacht van Sem. Hij had drie zonen, Abram, Nahor en Haran. Nahor en Haran hadden al grote kinderen, maar Abram, die met zijn halfzuster Saraï getrouwd was, had geen zoon.

Het waren heel gewone mensen, deze kleine familie van Semieten. Ze waren wel rijk aan vee, maar verder was er niets bijzonders aan hen. Zij deden trouw hun werk, pasten goed op hun kuddes en van tijd tot tijd, om de goden te vriend te houden, brachten ze een offer in de tempel.

Alleen Abram was in dezen anders dan de anderen. Hij vond geen vrede in de dienst aan al die goden en godinnen. Zelfs in de maangod Sin, die de meeste offers kreeg, kon hij niet geloven.

Volgens Abram kon er maar één God zijn, een God die de hemel en de aarde gemaakt had en alles bestuurd in je leven. Maar geen mens kon hem over die God vertellen. Dus wist Abram ook niet hoe je die ene God zou moeten vereren. Soms verlangde Abram om weg te gaan. Ver van deze stad Ur vandaan. Weg van deze tempels met hun priesters en goden en godinnen. In een ver land zou hij graag een nieuw leven willen beginnen, samen met die ene onbekende God. Abram sprak daar met niemand over. Nee, niemand zou hem begrijpen.

Maar hij was wel erg blij toen zijn vader op zekere dag de familie bijeenriep en zei dat hij wilde verhuizen, het westen in, de kant op van Kanaän. Dat was in ieder geval geen land van machtige steden en grote tempels, maar wel heel geschikt voor hun grote kuddes kleinvee.

Ze gingen allemaal mee.

Ze gingen allemaal mee. Alleen Haran niet, want die was overleden. Om de één of andere reden kwamen ze niet in Kanaän aan. Nee, halverwege hun reis gingen ze wonen in de omgeving van de stad Haran. Daar hadden ze het reuze naar hun zin. Hun kuddes dieren werden al maar groter. Er waren veel knechten en slaven nodig om alle dieren goed te verzorgen.

Ook Abram was tevreden. Hij dacht er niet meer aan om op reis te gaan. Ook voor Abram was Haran de stad waar hij zich thuis voelde.

En juist nu Abram er niet meer aan dacht om weg te gaan, was het Gods tijd.

Op een keer, het zal wel in de stilte van de nacht zijn geweest, sprak de Heere God tegen Abram: *'Ga weg uit je eigen land en ga weg van je familie. Ik zal je zeggen naar welk land je moet gaan. Ik zal je zoveel nakomelingen geven dat ze een groot volk worden. Ik zal je rijk en gelukkig en beroemd maken. Jij zult ook anderen gelukkig maken. Als de volken op aarde elkaar geluk wensen, zullen ze zeggen: **'Ik hoop dat je net zo gelukkig zult worden als Abram.'***

Ik zal goed zijn voor de mensen die goed zijn voor jou. Maar de mensen die jou slecht behandelen, zal Ik straffen.'

In de stilte van de nacht sprak de Heere God tegen Abram

Lang dacht Abram over dit Godswoord na en hij werd heel blij. Nu zou hij toch nog op reis moeten gaan en breken met de goden van Haran. Nu zou hij toch die ene God leren kennen en aanbidden! En dat voor zijn hele verdere leven!

Alleen begreep hij niet waarom juist hij geroepen werd en waarom juist hij die stroom van zegen kreeg. En hoe kon hij uitgroeien tot een groot volk? Hij was al vijfenzeventig jaar oud en had **geen** kinderen. Hij begreep het niet. Maar één ding was zeker: *hij zou gaan waarheen God hem riep!* Zijn volk en zijn land

moest hij verlaten. Maar wat gaf dat nu hij zelf een groot volk zou worden? En dat hij zijn vaders huis moest verlaten was niet erg, want **God wilde zijn Vader zijn** en met hem meereizen naar het onbekende land. Hij wist niet eens naar welk land hij moest gaan. Maar hij had zo'n gevoel dat dat wel eens Kanaän zou kunnen zijn. Dat was het land waar zijn vader ook al naar toe had gewild.

Niet veel dagen later ging de karavaan op reis: Abram, zijn vrouw Sarai, Lot, de zoon van zijn overleden broer Haran en daarachter de slaven met de kuddes. Het afscheid nemen van zijn familie was zwaarder geweest dan hij had gedacht. Maar dat was nu voorbij en moedig keek Abram vanaf zijn hoge kameel in de verte, de toekomst tegemoet.

Met zoveel dieren bij zich konden ze natuurlijk niet snel reizen. Voordat ze de witte sneeuwtoppen van de bergen in Libanon en dichterbij de blauwe meren van de rivier de Jordaan zagen, hadden ze erg vaak voor de nacht hun tenten moeten opzetten.

Maar toen waren ze dan ook in Kanaän, het land waar ze van noord tot zuid helemaal doorheen reisden.

Het was bij de stad Sichem, onder een grote moerbeiboom, dat God Zelf bij Abram kwam en tegen hem zei: **‘Dit land zal Ik aan jouw nakomelingen geven.’**

Op diezelfde plek bracht Abram aan de Heere God een offer en daarna trokken ze verder, het zuiden in.

In het Zuiderland, dichtbij de oude stad Hebron waar niet veel mensen woonden en waar ruimte genoeg was voor hun grote kudden dieren, vonden ze hun plaats van bestemming.

Op reis naar het land Kanaän.

Abram en Saraï dachten toen dat God hun nu spoedig kinderen zou geven, zonen en dochters, een blij begin van het beloofde volk....

Maar het ging heel anders dan ze verwacht hadden. Datzelfde jaar nog, terwijl ze daar nog maar heel kort woonden, kwam er een grote droogte. In het heuvelland vielen de beken droog en op de bruine velden verdroogde het groene gras. Alle dagen maar weer stond de brandende zon hoog aan de blauwe lucht. De lucht trilde als gevolg van de hitte en het regende niet meer.

Abram begreep het niet. Was dit nu het land dat God voor hem uitgekozen had? Deze droge door de zon verschroeide aarde? Waar was de zegen, waarvan God die wonderlijke nacht in Haran over gesproken had? Beloofde hij kinderen en gaf hij in plaats daarvan honger?

Toen ook de herfstregen uitbleef en het kleinvee op het open veld stierf, begreep Abram dat hij hier niet langer mocht blijven. Weer braken ze hun donkere tenten af en pakten al hun bezittingen op ezels en kamelen. En weer ging de grote karavaan op reis. Deze keer langs stoffige wegen en door dorre vlakten de kant uit van Egypte. In dit land was water en eten voor mensen en dieren.

Egypte, een land van groene weilanden en bloeiende boomgaarden, maar ook een land *met vreemde zeden en gewoonten en onbegrijpelijke wetten*. In tijden van droogte en hongersnood mocht elke vreemdeling het land binnengaan en voor iedereen was er brood en water. Maar een vreemdeling had er **geen** rechten. Er was geen wet die hem beschermde. En op alles wat hij had, zijn vee en slaven, zijn vrouw en kinderen kon de Farao (de koning in Egypte) beslag leggen.

Het was wel eens gebeurd dat een vreemdeling in Egypte vermoord was, enkel en alleen omdat een rijke Egyptenaar de vrouw van die vreemdeling in zijn bezit, in zijn harem wilde hebben....

Hoog zittend op zijn kameel dacht Abram aan deze voor vreemdelingen zo slechte wetten in Egypte. Er was in dit land geen wet die hem beschermde. En hoe meer hij zich inleefde in de gevaren die hem in dit land bedreigden, hoe banger hij werd. Saraï was een bijzonder knappe vrouw en hij had wel eens gehoord dat rijke Egyptenaren het vooral voorzien hadden op vrouwen uit zijn land. Hij huiverde in zijn wijde mantel. In gedachten zag hij zichzelf al voor zijn tent liggen met een dolk tussen zijn ribben en zijn kleren onder het bloed. Zo zou het gaan wanneer hij niet oppaste. En Saraï zou hij niet kunnen helpen. Nee, hij zou haar niet kunnen beschermen. Als die Egyptenaren haar wilden hebben, dan pakten ze haar toch!

Er was maar één manier om zijn leven te redden: Saraï en hij moesten net doen alsof ze broer en zus waren, in plaats van man en vrouw. Natuurlijk zouden ze

op die manier Saraï nog eerder komen ophalen, maar dat was toch niet te keren. En zo zou hij in leven blijven.

Abram had wel medelijden met Saraï, maar zij was uiteindelijk maar een vrouw. Hij kon toch moeilijk om haar zich laten vermoorden! Hij moest immers terug naar Kanaän en uitgroeien tot een groot volk! En zo'n erge leugen was het niet eens: Saraï was zijn halfzuster. Terach was ook haar vader!

Abram dacht er in zijn angst niet eens aan dat God machtig genoeg was om Saraï te beschermen, ook zonder zijn laf bedrog....

Streng zei hij tegen zijn vrouw Saraï dat zij in Egypte tegen iedereen moest zeggen dat zij zijn zuster was.

En het kwam precies uit, zoals Abram verwacht had. Alleen met dit verschil, dat het de Farao zelf was die van zijn dienaren gehoord had hoe knap de zuster van die vreemdeling Abram wel was....

Zo werd Saraï de vrouw van de koning en Abram de zwager van de Farao.

Zo werd Saraï de vrouw van de koning en Abram de zwager van de Farao.

Heel veel geschenken gaf de Farao aan Abram: vee, slaven, zilver en goud en Abram 'moest' het wel aannemen en net doen alsof hij er heel blij mee was. Hij had nu eenmaal gezegd dat Saraï zijn zuster was en nu durfde hij niet meer voor de waarheid uitkomen.

En zo gingen de weken en maanden voorbij en Abram dacht dat hij zijn vrouw Saraï voorgoed kwijt was. Hij had het ook verdiend: om zijn eigen vege lijf te redden had hij haar aan de koning gegeven. Alleen omdat hij laf was had hij zijn vrouw als handelswaar gebruikt. *Ja, de vrouw die hij van God gekregen had.*

Maar zelfs nu Abram zo slecht bezig was, hielp God hem. Nee, Hij vergat Abram niet. In het paleis van de Farao gebeurden plotseling heel erge rampen. Toen de Farao naar de oorzaak hiervan een onderzoek instelde, kwam al heel snel aan het licht dat hij samenleefde met de vrouw van Abram. Daar moesten wel ongelukken van komen, zeiden zijn raadsheren tegen hem. Misschien strafte de God van deze vreemdeling hem wel. Er was maar één oplossing: Deze vrouw Saraï moest weg en wel zo snel mogelijk!

Woedend werd de Farao: hoe durfde die veeboer uit het Zuiderland hem zo te bedriegen? Een grote schande was het om aan de koning een vrouw te verkopen, die al lang getrouwd was en van wie de man nog in leven is! Abram had de dood verdiend! En als hij geen dienaar was geweest van zo'n machtige God, dan was hij nu dood geweest! Maar hij zou die bedrieger eens goed de waarheid zeggen, voordat hij hem als ongewenste vreemdeling het land uit zou zetten.

‘Neem uw vrouw mee en verdwijn!’

En zo is het gebeurd. Daar stond Abram, als een klein jongetje voor de Farao. ‘Waarom heeft u niet gezegd, dat zij uw zus is? Ik heb met haar in één bed geslapen! Hier is uw vrouw weer. Neem haar mee en verdwijn!’

De soldaten van de Farao gingen met Abram mee naar zijn tentenkamp. Alles werd ingepakt en op ezels en kamelen geladen. Met heel zijn hebben en houden werd Abram naar de grens gebracht en het land uitgezet. De geschenken die de Farao hem gegeven had in ruil voor zijn vrouw mocht Abram meenemen. Het was de Farao zijn eer te na om die weer terug te vorderen. Eenmaal gegeven blijft gegeven, zei de Farao....

Zo snel als ze konden reisden ze terug naar Kanaän. Wel veel rijker dan de eerste keer toen ze hier kwamen.

Blij waren ze dat ze weer veilig terug waren. Maar wel schaamde Abram zich nog steeds voor zijn laf gedrag. Nooit zou hij vergeten hoe hij daar als een bedrieger voor die strenge koning had gestaan. *Hij, de vriend en de geroepene van God.*

Eén ding had hij tijdens deze vreemde reis wel geleerd: waar hij ook heen zou zwerven en wat hij ook deed: God zou hem bewaren en voor hem zorgen. God was machtiger dan de machtigste koning op de hele wereld.

Terug in Kanaän wachtten Abram en Saraï samen op de hun beloofde zoon.